

A tapló-iparról

(Küzdő Árpád zirczi apátsági erdőgyakornok,
Erdészeti Lapok, 1893)

Az erdészet igen sokféle anyagot és módot nyújthat a háziipar foglalkoztatására és fejlesztésére, úgy annyira, hogy kellőképpen felkarolva a házi ipar nem mostoha gyermekevé, hanem hálás pártfogoltjává lenne az erdészetnek. Csak futólag említem meg a fának házilag is sokféle módon történő feldolgozását, mint pl. az edények, szerzők és egyszerűbb bútorkészítését, a fafaragás különböző neműit, dísz tárgyak előállítását stb., mert én most a házi iparnak egy olyan neméről kívánok szólni, melynek a kártekonny gombák nyújtják az anyagot, s melynél tehát egy újabb szempont is figyelembe jöhet, az erdőpótlás érdeke. Ez az ugynevezett tapló-ipar.

Hasznos, csinos és jövedelmező tárgyat lehet előállítani a kártekonny gombából; s újabb példával lájuk behozni az annak igazságát, hogy alig van olyan kár, amiből ügyes, szorgalmas ember valami hasznosot ne hajthatna.

Tapló készítésére többé-kevésbé alkalmas valamennyi gombafaj, mely a fatörzshöz elősködik, s a melynek termőteste a fa kérgén van. Ilyen a *Polyporus fomentarius* L., *Polyporus igniarius* L., *Polyporus dryadeus* Fr., *Polyporus borealis* Htg., *Daedalea quercina* Fr., *Polyporus officinalis* Fr.

Ezek közül legnevezetesebb a tapló iparra nézve a *Polyporus fomentarius* és *officinalis*, s a *Daedalea quercina*, mint a melyek a feldolgozásra legalkalmasabbak s a legjobb anyagot szolgáltatják.

A *Polyporus fomentarius* leggyakrabban a bükkfán fordul elő, innen veszi magyar elnevezését is (bükkfatapló), azonkívül a tölgyfán, ritkábban a cserfán, sőt szórványosan más lombfákon is. Legjobb azonban az, mely a bükkfán jön elő, melyen harna revesedést idéz elő, míg a tölgyön fehérrel. Termőteste a törzs felső részén, a korona alatt, de azonfelül is a vastagabb, korhadásnak indult ágakon jelenik meg; piszkos fehér színűen, lópatra alakun, s meglehetősen nagyságú és súlyt ér el: kidőlt szelvényben és élő (álló) fákon fordul elő leginkább.

A *Daedalea quercina* azonban korhadásnak indult tuskókon, cölöpkön, néha élő ágakon fordul elő. Dús gazdag nyelvelumával és szürkés barna revesedést idéz elő. Termőteste félkör alakú, fehér színű.

Említsére méltó még a *Polyporus officinalis*, az ugynevezett vöröses fenyő gomba, mely csak a vöröses fenyőn él. Termőteste fehér kéreggel van bevonva, belseje erősen likacsos, csöves, puha, az ujjakkal könnyen szétmorzsolható viszonyos. Félgömb alakú termőteste igen nagyra megnagy, úgy, hogy 5-7 kilogramm súlyt is elér. Mint már a neve mutatja, gyógyhatású; feldolgozva a gyógyszerzatban hashajtószerek és izadátság elűzőnek használják; e mellett ép úgy, mint a *Polyporus fomentarius*, sebek bekötésére, vérzés előállítására igen alkalmas.

Tehát még mindig bír oly jelentőséggel, hogy érdemes volna ezen iparágat mindenfelé felkarolni úgy, miként azt Csehországban, Szóvárszban, Franciaországban, Thüringiában, s nálunk a Bakony és Erdély némely vidékein teszik.

Mily számos olyan vidék van hazánkban, a hol a nép ugyszóhan egyedül az erdőből él, a hol a mezőgazdaság elenyésző csekély, vagy legalább is alig számottevő, mellékfoglalkozásnak nevezhető!

Nem kell ezen iparág műveléséhez nagy tudomány, még csak nagyon ügyes kéz sem, mint a műlyen kell pl. a fafaragáshoz. Könnyen elsajátítható, s vele némi gyakorlattal szép mellékkeresetet lehet szerezni, figyelembe véve azt is, hogy a munkában öregek és gyermekek is részt vehetnek.

A gomba gyűjtése és feldolgozása a következőképpen történik. A külső munkás, a ki csupán a szelvéssel foglalkozik, egy kampóval ellátott 4-5 üles, vagy hosszabb rudjait a fa valamelyik ágára, vagy a fa odújába akasztja, s rajta felmáskítja; ha esetleg nem éri el a gomba termőtestét, úgy vagy még egy rudat adnak fel neki, vagy valamelyik ágba kapaszkodva ruajt feljebb tojja, s a kéregről leszakított gombát ledobja. A leszórt gombát vagy ő maga, vagy másik munkás (öreg ember, vagy gyermek) összegyűjti, s még kint az erdőn nagyjából megtisztítja a red tapadó mohától és kérégtől. Ezen mód szerint, egy munkás naponként 2-3 zsák gombát szedhet.

Hazaszállítás után a nyers anyagot azonnal kúpaczokba (rakás) kell rakni, s a mig csak jól meg nem fülledt (penészedett). Ez rendkívül fontos követelmény, mert füllesztés nélkül rögtön munkába véve a gomba nem ad tartós anyagot, hanem feldolgozás után, ha csak kevés nedvességet kap is, megpenészedik, s hasznavehetetlenné válik.

A kéregben való füllesztés alkalmával a kúpaczot 5-6 cm vastag kékeszürke penészfátyal vonja be, amit a taplómunkások virágzásnak neveznek; midőn ez a réteg összeesik, akkor a gombát a további munka alá lehet venni. A külső kemény kérget most gondosan eldőlőljük, lefaragják s vagy mint félnyers terményt értékesítik vagy további feldolgozás alá veszik.

A kéreg lefaragása és az esetleg talált likacsos, laza részek vágása után a kilugozáshoz fognak. A kilugozás fahamuból előállított lugalat történik, s csak ezen művelettel válik a tapló gyűlékonyává.

A lúgot a munkás maga készíti. Egy 3-4 hektoliteres kádát a fenéktől számított 40-50 cm magasságban vízszintes rácszattal lát el, melyre szalmát terít olyan vastagon, hogy rajta a hamu keresztül ne hulljék. A szalmára egy vagy másfél deciméter vastag hamuréteget hint s erre annyi vizet önt, a mennyi a kádba a hamu fölött bele fér. A hamu- és a szalmarétegen át a víz, mint már luga, a rácszattal alatt lévő ürbe szivárog, honnan egy csap segítségével kifolyatható.

Az eként nyert lúgot kádakba öntik; melyekben a kérégtől megtisztított gombákat már elhelyezték. A gombákra deszkát tesznek s azokat nagy kövekkel; vasdarabokkal, vagy egyszerűen szerkesztett sajtólóval leszorítják, úgy azonban, hogy a gomba túlságos nagy nyomást ne szenvedjen, mert akkor lassabban ázik át, holott a sajtólósnak tulajdonképpen csak az a célja, hogy valamennyi gomba a luga alá szoríttassék.

Ebben a lugban áll a gomba körülbelül 4-5 napig; ez az idő azonban lehet rövidebb vagy hosszabb is aszerint, a mint puha vagy kemény a nyers anyag, tehát a mint gyorsabban vagy lassabban járja át a luga. Gyakorlott munkás egyetlen tapintásról megtudja, vajjon az áztatás már elegendő volt-e.

A lugból kiszedett anyagot kézzel kifacsarják s az első lassu szárításnak vetik alá. Gyors száradás esetében a tapló sokat vesz értékéből; mert a vízvesztés nem egyenletesen történik, s a miatt nemcsak az összehuzódás lesz aránytalan, hanem a gyűlékonyóság is csökken s a nyert anyag nem lesz lágy, sima és könnyen nyújtható s mint ilyen kézi munkára sem lesz jól alkalmas.

Legjobb padláson vagy földön helyiségben szárítani, hol a hőség nem nagy s lehetőleg mindig egyenlő, vagy legalább nem gyorsan és sokszor változó. Legkitűnőbb anyagot a téli szárítás szolgáltatja, midőn a gomba kifagy, azonban ez a leghuzamosabb ideig is tart. Mig a nyári szárításnak elég 2-3 hét, addig a téli szárításhoz másfél hónap is szükséges. A kemény, tömött, kevésbé likacsos gomba gyorsabban szárad.

Most éles, sarkó alakú késsel 5-10 milliméter széles szeletekre metélik fel az egyes darabokat, és pedig a kényeket vékonyabb szeletekre, a puhákat vastagabbakra szelik, mert ezek könnyen nyújthatók lévén, vastagabbra szelve nagyobb lapokat szolgáltatnak.

A felmetelés után még mindig meghagyják az első szárítás után visszamaradt nedvességet, nehogy az anyag nyújthatósága csökkenjen vagy elveszzen s a felszelt lapokat ilyen állapotban egyszerű fakalapáccsal, jobban mondva sulykokkal egy fatökén egyenletesen ütögetik, míg közben a szelet eredeti nagyságának 2-5-szörösére szélesedik a szerint a mint kemény vagy puha, tehát kevésbé vagy inkább nyújtható.

A kinyújtott szeletek újból osztályozás alá kerülnek; a szép lapokat külön válogatják kézi munkára, s e célból az ügyesebb munkások kezeibe juttatják, míg a silányabb anyagot beosztják tüzi taplóknak, vagy hajó kitémésére (iszikbálánál mohó helyett) használható anyagnak szinják.

Csomagolás után a száraz helyre rakott csomagok teljesen kiszáradtatnak.

Oly vidékeken, ahol a megjelölt gombafajok nagyobb mennyiségben találhatóak, mindenesetre jó lenne a népet megtanítani a taplóiparra, részint mert a taplószedés által az erdészet jelentékeny mellékhasználatra tenne szert a bérletből, részint mert foglalkozást, keresetet nyújtana a szegény embereknek, s e mellett az erdő a kártekonny gombától megtisztulna.

A szégyen

Nagyon régen történt, de ősszel, amikor a fecskék gyülekeznek és hangosan csivitelnek a villanydrótkon, mindig eszembe jut, ami ott az erdőszélnél padlásán történt.

Már vagy két hónapja gyakorokoskodtam Csada Feri bácsi erdész mellett a Pilisszentlászló környéki erdőben, és igazi puskát nemigen fogtam a kezembe. Angyal Attila gyakoroktársam megelégedve a fegyvernélküliséget, egyik nap magával hozott az erdőszélnél egy légpuskát. Szép darab volt, és meglehetősen pontosan lőtt. Csöve már huzagolt, s így az akkor újdonságnak számító szoknyás golyókat repítette a cél felé. Feri bácsi is megtapogatta a „fegyvert”, ám lelkünkre kötötte, hogy az erdőbe ne vigyük. Nincs miért cipelnetek, hiszen ott csak olyan madarakra lövődözhetétek, amit nem szeretnétek – mondotta. Veréb van elég itt a faluban is, zárta le a vitát. Nem is vittük. Jórészt célba lőttünk, de késő délután, amikor fáradtan hazaértünk, leszedtünk egy-két csurit az udvaron álló olajfűz lombjai közül. Nem sok örömmünk volt ezekben a lövöldözésekben. Veréb? Hát az is valami? Egyedül a ház körül ólálkodó hatalmas bakmacska örült a zsákmányunknak, mert alig csattant el a puská, máris előbukkant, s vitte a sokszor csak szedett madarat. Veréb ide vagy oda, azért szorgalmasan jégyszeggettük, hogy ki szedett le a többet.

Aztán úgy tűnt, hogy e hallgatóságos versenyen Attila nyeri.

Ez egyáltalán nem volt meglepő, hiszen övé volt a légpuska, gyakorolhatott otthon eleget. A hátrányt valami különleges zsákmánnyal kell behoznom – gondoltam. De mi legyen az? A tyúkokat vagy a kakast mégsem lőhettem le. Ma-

radt a veréb vagy a nagy ritkán a baromfiudvarban lőtávolon belül leszálló vadgalamb. Ám ez utóbbit nem volt olyan egyszerű légpuskavégre kapni.

Vastag a tolla, kevésbé fogja a piciny ólomdarab, de az biztos, hogy egy gerle legalább öt verebet ért volna.

Egy napon valami miatt Feri bácsi felküldött a padlásra. Az udvar felé egy üvegcserep volt berakva, amin kilátni ugyan nem lehetett tisztán, de az olajfa, amin a verebek szoktak tanyázní, karnyújtásnyira sejtelt az üvegen keresztül. Felhúztam egy cserépet, s azonnal új vadászlehetőség nyílt meg előttem. No, gondoltam, azt a pár csurit, amivel hátrányban vagyok innen egykönnyen leszedhetem.

De valamit megérezhettek ebből a verebek is, mert átköltöztek a ház sarkánál lévő fenyőfára.

Hanem az utcai villanypóznáról a házba vezető villanydrót a gerleknek néha átmeneti pihenőt nyújtott. Az üldögélés többnyire és teljesen kiszámíthatatlan ideig tartott. Így a gerlezsákmány egyre bizonytalanabbnak tűnt.

Egy napon felgallyaztam a padlásra lévő leshelyemre, elhelyezkedtem egy rossz ládán és vártam a galambokat. Nem jöttek.

A baromfiudvar élte a megszokott mindennapi életét. A baromfik buzgón kapirgáltak a tehéneknek vitt széna le hullott maradékán, a kacsák elégedetten virítottak a kopott, zománcát vesztett lavórban, amiben mindig volt egy pár liter víz. Nekik egész tavacszkát jelentett,

és elégedetten szaporították csőrüket, néha az ég felé emelve, majd visszabukva a lavórba. Egészen a padlásig hallatszott a kemény szarucsőrök koppanása. Fickó, a kotoréke ott ólálkodott körülöttük a biztos felsőbbiség tudatában, de nem bántotta őket. Bizonyára megvetéssel viseltette irántuk, mert néha a kerítéseszlaphoz somfordált, és jobb lábát felemelve adta tudtára a jelenlétüknek, hogy nem tartozik közéjük.

A verebek a maradékon éltek. Páros lábbal ugráltak a föléjük tornyosuló tyúkok, kacsák között. Olykor a padlásra vezető létra fokára repültek és onnan mérték fel a terepet. De az is lehet, hogy kisebbségi érzésüket akarták feleltetni egy darabig. Miközben a nagy sürgősforgást néztem a cserépnífláson keresztül, egy gerle szállt a szemben lévő kerítésoszlopra. Nyilván ő is megirigyelte a lakomát, mert a szemezetőket figyelte, miközben lábait felváltva emelgette az alig tenyérnyi oszloptetőn, mintha valami tüzes vaslapon toporogna.

Elfogott a vadászszenvidey. Felémeltam a légpuskát, és hosszasan céloztam a mintegy tizenöt méterre forgoló galambra. Újjam lassan görbült a billentyűm. Ám hiába vártam a tompa, erős szusszanást, a fegyver néma maradt. A nagy szemlélődésben elfelejtettem felhúzni. A galamb akár tudta ezt, akár nem, pont addig forgolódtott, míg végre óvatosan visszaeresztettem a levegőtlen fegyver csövét, aztán huss, elrepült. Odalett a sokverebes zsákmány.

Az addig nagy természetét visszafogó kakas közben kergetni kezdte a tyúkokat. Ezt a gyávább vagy szemérmesebb verebek sem nézték jó szemmel, mert mintegy vezénylészóra elrepültek a nyugalmasabb táplálékot adó konyhakert felé. Hoppo maradtam.

Már éppen le akartam kászálódni a padlásról, amikor a villanydróra repült egy fecske. Nem haboztam. Alig öt méterről lőttem rá. Először azt hittem, hogy nem találtam el, de aztán láttam, hogy fekete szárnya kissé megnyílik, mintha egyensúlyozni akarna, majd villás farktollait kissé szétterpesztve lassan alábukott. Nem esett le mindjárt. Karmaival szorosabbra kulcsolta a villanydrót, lassan lefelé fordulta hintázott egy darabig, majd leesett a földre. Döbbenet néztem utána, de nem láttam, hogy hol ért földet, mert eltakarta az ereszcsonorna. Tudtam, hogy valami nagyon rosszat tettem. Feri bácsi nyilván rettenetesen meg fog szidni, ha meglátja a zsákmányt.

Már csak a macskában bíztam. Amilyen gyorsan csak lehetett, eltüntettem a vadászatra utaló nyomatokat, és lemásztam a padlásról. Az ajtón kilépve láttam, hogy a kandúr cserben hagyott. A fecske ott fektült a baromfiudvar közepén, nyakán egy piros vércseppel.

Pápai Gábor

Meghívó

Tisztelettel és szeretettel meghívom *dr. Szélesy Miklós* volt üzemvezető kollégámat egy rövidke erdei túrára egy – akár általa kiválasztott – hegy- vagy dombvidéki erdőbe.

Elindulunk felfelé egy déli kitettségu domboldalon. Túránk a déli oldalra egy száraz tölgyesen, a tetőn egy felszáráz gyertyános-tölgyesen, majd az északi oldalra leereszkedve, egy üde bükkösön át vezet. Mindezt az Erdészeti Lapok júl.-aug-i számában olvasottak juttatták eszembe. „Vissza kell hozni a korábban helyes gyakorlatot. Az erdőterekben a klímát *ne erdőrészteltekre*, hanem nagyobb erdőtümbökre... állapítsák meg.” (kiemelés tőlem)

A túránk során abban bizonyára meg tudunk egyezni, hogy az érintett természetadati állományok változatosságát elsősorban a mezoklíma különbözősége okozza. Esetünkben a cseres-kocsánytalan tölgyes klímából a gyertyános-tölgyes klímán át a bükkös klímába érkeztünk ugyanis. Kíváncsi lennék ezek után, hogy a tisztelt kolléga – az ajánlott módszer szerint – milyen (átlagos?) klímába sorolná az általunk bejárt „erdőtümböt”, és milyen (átlagos?) célállományt tervezne reá?

Ami pedig a „korábban helyes gyakorlatot” illeti, és ilyenre bizony nem emlékszem, így arra sem, hogy ezt valaha is helyesnek tarthattuk volna. Azt természetesen üdvözlendőnek tartom, ha bővítjük ismereteinket, fejlesztési akarjuk a tervezési módszerünket. De annak azért nem örülnék, ha a javasolt módszer esetleg egyetemi tananyagá változna.

Reményfy László

Erdészeti Hivatal közleménye

A Kormány 1997. szeptember 25-i ülésén elfogadta és jóváhagyta a „Központi erdősítési program munkanélküliek foglalkoztatására vonatkozó előterjesztést (MüM-F.M.-KM miniszter).

A program lényege a következő:

A program leírása

Az elmúlt évek jelentős változást hoztak Magyarországra erdővagyonának tulajdonlásában, természeti és gazdasági értékeinek megítélésében. Különösen a Nemzeti Agrárprogram vitái során került előtérbe az erdő mint a megélhetés forrása, mint jövedelemteremtő vagyon és mint nemzeti természeti erőforrás. Keresve az állami szerepvállalás feladatait, az alternatív földhasznosítás keretében stratégiai célként fogalmazódik meg mintegy 800 ezer ha földterület erdővel való betelepítésének a lehetősége, ezzel az ország erdőszűrségének 18%-ról 25-26%-ra való növelése. Ez egy olyan kiemelkedő környezetvédelmi, gazdasági és társadalmi jelentőségű feladat, amely az elkövetkezendő évtizedekben komoly lehetőségeket kínál a mindenkori kormányoknak a foglalkoztatási feszültségek csökkentésére is. Az előterjesztés ennek a kiemelkedő jelentőségű programnak az 1997-től 2000-ig terjedő elindításával és három éves felfutásával foglalkozik. A program három éves felfutásával, kiteljesedésével tervezve a három év alatt mintegy 41 000 fő foglalkoztatását lehetne biztosítani évi 6-8 hónap foglalkoztatási időtartammal.

Javasoljuk, hogy a Magyar Köztársaság Kormánya a vidéki népesség foglalkoztatásának elősegítése és az ország termőföldvagyonának hasznosítása, továbbá a környezet állapotának javítása érdekében – az európai integrációs törekvéseinkkel, illetve nemzetközi erdőgazdálkodási kötelezettségvállalásainkkal összhangban – indítson nagyszabású erdősítési programot. Az országképet is formáló, nemzedékeken átívelő, gazdasági hasznosító, környezetvédelmi, környezet-egészségügyi és közjót egyaránt megtestesítő program meghirdetésére minél hamarabb kerüljön sor, nyitánya pedig az 1997. év őszi fűtetések idején legyen.

A központi program

- egyidejűleg szolgál foglalkoztatási, agrárpolitikai, vidékfejlesztési, környezetvédelmi és környezet-egészségügyi célokat,
- lehetőséget ad az állami támogatási formák és a magánerőforrások, illetve a külföldi támogatások és befektetések egyesítésére,
- kapcsolatot teremt az állami vagyonkezelés, a magánerdőtulajdonosok és a szakmai csoportok között,
- piacorientált, ugyanakkor környezet-, természet- és tájvédelmi, népegészségügyi, szociális és jóléti célokat is szolgál,
- az agrártermelésben nem hasznosítható területek bevonásával a birtokszerkezet fejlesztését, valamint a racionális földhasznosítást segíti.

A program beindítására már 1997-ben sor kerülhet, melyet a következő években egy nagyobb arányú felfutás követhet. Az erdősítési munkák magukba foglalják az új erdők telepítését, erdőfelújítások pótlását, talajelőkészítést, ápolását, nyesését, elegyaránszabályozó tisztítását. 1997-ben a munkanélküliek foglalkoztatása nagyobb mértékben az erdősítések ápolásában valósulhat meg a munkák gyorsabb előkészíthetősége miatt.

1997-ben elősorban a kiemelten magas munkanélküliségi rátájú megyékben meghatározott földterületeken – amelyek egy része állami, egy része magántulajdonú földterületet jelent – a következő munkák terveztek a munkanélküliek átlag két hónap/fő foglalkoztatásával.

Megye	Telepítés		Ápolás, tisztítás stb.		Összesen		MFt
	ha	fő	ha	fő	ha	fő	
Szabolcs-Szatmár-Bereg	210	420	1 592	596	1 802	1 016	119,1
Borsod-Abaúj-Zemplén	40	80	1 592	596	1 632	676	75,1
Hajdú-Bihar	100	200	596	224	696	424	50,2
Jász-Nagykun-Szolnok	80	160	596	224	676	384	45,0
Heves	150	300	1 193	440	1 343	749	87,6
Összesen	580	1 160	5 596	2 089	6 149	3 249	377,0

1998-1999-2000-ben pályázati úton kijelölésre kerülő évenkénti 27 ezer ha – 53 ezer ha területen erdősítési munka (telepítés + ápolás stb.) tervezhető munkanélküliek foglalkoztatásával, ami 1998-ban 7840 fő, 1999-2000-ben évi 15 000 fő folyamatos alkalmazását jelenti, átlag hat hónapon keresztül. Az 1998-2000-ben elvégezhető munkákat és ezek költségét az alábbi táblázat tartalmazza (a megadott területek a többszöri ápolások miatt halmozottak).

Év	Telepítés		Ápolás, tisztítás stb.		Összesen		MFt
	ha	fő	ha	fő	ha	fő	
1998	3300	1650	23 360	6 190	26 660	7 840	2 750
1999	4000	2000	49 000	13 000	53 000	15 000	6 396
2000	4000	2000	49 000	13 000	53 000	15 000	7 035

A programról szóló részletes tájékoztató az F.M., a MüM, a KTM hivatalos közleményeiben jelenik meg.
Erdészeti Hivatal

Hormonzavar következménye Fotó: Detrich Miklós (SEFAG Rt.)

KÖRNYEZETKÍMÉLŐ NÖVÉNYVÉDŐ SZEREK JAPÁNBÓL

SUMMIT-AGRO HUNGARIA NÖVÉNYVÉDŐ SZER AJÁNLATA

erdészetek részére

- DIPEL Fajspecifikus biopreparátum, amelyet világszerte használnak a lombkártevők elleni védekezéseknél.
- DIPEL Egy különösen környezetkímélő Bacillus thuringiensis készítmény, az erdészetekben egyre nagyobb kárt okozó Lymantria dispar (gyapjaslepke) és az egyéb hernyókártevők ellen.
- DIPEL A kártevők a készítmény kijuttatása után rövid időn belül (kb. 1 óra) beszüntetik táplálkozásukat.
- NABU S Gyomirtó szer az egyszikű gyomok, többek között az erdészetekben gondot jelentő Calamagrostis epigeios (siskanádtippán) ellen.
- NABU S A környezet és a felhasználó egészségének károsítása nélkül. Egyedülálló szelektivitás mellett hatékonyan és gazdaságosan irtja az egyszikű gyomokat.
- NABU S Környezetkárosítás nélkül gyorsan bomlik, a talajban mindig az egyik legolcsóbb gyomirtó.
- SUMI-ALFA A leggazdaságosabb piretroid lombkártevők (hernyók, cserebogarak) ellen.

Ezen speciális készítmények erdészeti felhasználásra engedélyezettek.

Információ:

SUMMIT-AGRO HUNGARIA BUDAPEST

1123 Budapest, Táltos u. 15/b

Telefon: 202-7002. Fax: 202-169